

Labyrint s Malým princom

Občas ma nejaká otázka alebo téma znepokojovala alebo mi nedala spať. Vtedy som si zvykla intuitívne, takmer poslepiacky, vybrať knihu a spontánne ju otvoriť. Keď ma zaujímalo, ako môžem rozpoznať Božiu vôľu v mojom živote a plne jej dôverovať, do ruky mi vklzla útlá knižka. Čítala som:

Malý princ chvíľu mlčal a potom povedal:

- Máš dobrý jed? Si pevne presvedčený, že ma nenecháš dlho trpieť?

Čo mi odkazoval Malý princ?

Skúsila som to zistiť.

Čo keby bol dnešok mojím posledným dňom? Kvôli čomu som sa narodila na tento svet? Naplňam zmysel môjho života?

Mama mi hovorievala, že keď som v pôrodnici prichádzala na svet, bolo okolo deviatej večer. Lekári sa ponáhľali, aby ma odrodili, lebo o chvíľu ich mala striedať nočná zmena. Chceli mať môj pôrod dokončený, a tak ma poháňali. Prišla som na svet v chvate. Vtedy platilo pravidlo hneď oddeliť novorodeniatka od mamičiek. Mohli ich len koiť každé tri hodiny. Pre mňa to musel byť obrovský šok. Možno vtedy som prestala dôverovať Bohu.

Dnes asi nezomriem - prebleslo mi myslou a šla som sa prejsť k jazeru. Pri brehu plávalo desať káčatiek len o trochu väčších ako vajíčko, z ktorého sa vyliahli. Žlté brušká im svietili, tak ako ich mame svietili biele pierka. Káčer opodiaľ sledoval bezpečie svojej rodiny. Nový život. Bol Veľkonočný pondelok.

Kedysi som počula rozprávanie o egyptskej otrokyni, ktorá sa postupne učila rôzne remeslá. Raz tkala hrubé látky, inokedy splietala povrazy a neskôr montovala kovové spony a úchytky. Premýšľala nad tým, prečo toto všetko musí robiť, aký to

má zmysel. Nerozumela tomu, no prijímala to, čo jej prichádzalo do cesty. Vtedy nemala iné východisko.

Jedného dňa sa dozvedela, že vladár vyhlásil, dnešným jazykom povedané, výberové konanie na výrobu stanov. Táto žena vedela všetko, čo bolo treba - tkat' celtovinu, vyrobiť kovové úchytky aj uplietť šnúry. Vybrali ju a vykúpila sa z otroctva.

Nech to v skutočnosti bolo akokoľvek, tento príbeh mi často prišiel na um, keď hlava nechápala, čo odo mňa život chce.

Odpojenie od Boha. Tento úraz mojej duše dlhodobo hľadal svoje zahojenie. V detstve a mladosti som často plakávala. Akoby slzy omývali vytrhnuté miesto a konzervovali ranu soľou. Boli chvíle, keď sa mi zdalo, že mi srdce tvrdne, na chvíľu sa zastavuje alebo bije ako na poplach. Časť mojej duše túžila po opätovnom spojení s niečím životne dôležitým. Naliehavo sa ozývala.

Keď som ju počúvala, obúvala som si túlavé topánky a vydávala sa hľadať to, ani som presne nevedela čo. Volala som to piesňami, keď som si ich nahlas spievala na stráňach nad Dolnou Lehotou. Ochutnávala som to v dúškoch z prameňa Hrona. Ohmatávala som to v zrnkách piesku v Senici na Záhorí či v kameňoch na brehoch riek a jazier. Omývala som to ľubovníkovým čajom, vdychovala s vôňou ruží. Zachytávala som to v slovách, lapala som ich do sietí ako motýle a ukladala do zbierok básní.

V dospelosti som sa naučila naplňovať si detské sny. Na hodinách spevu som si nôtala uspávkami či vianočné koledy. Na klavíri som krátkymi skladbičkami rozozvučala prsty, lebo dovedy si vytukávali melódie do prázdna. Na výtvarnej som si vykresľovala a vyfarbovala prítomnosť.

V knihách ma magneticky priťahovali myšlienky o duši, jej zraneniach a odporúčania na uzdravenie.

Ked' som raz vstúpila do Dómu svätej Alžbety v Košiciach, pred oltárom svietil veľký nápis - Boh je láska.

Naskytla sa mi príležitosť zúčastniť sa uzdravujúcich seminárov a podporných skupín. Naučila som sa vďaka nim pokloniť sa rodičom a predkom, prijať ich lásku takú, akú mi mohli dať. Pochopila som, že meniť môžem len seba. Ukázali mi, ako vedome rozoznávať škálu emócií a zbavovať sa pýchy. Vníkala som, že je možné meniť sa k lepšiemu, k láske, ktorá vytrvá.

Krok po kroku som nasledovala tú časť duše, ktorá vie a pozná. Niekedy sa mi to darilo viac, inokedy menej. Dobrý smer mi prinášal radosť a pokoj. Z nesprávnych krokov som sa potrebovala poučiť a vylízať si rany. Podobne ako mačka som sa otriasla, keď som spadla. Pády ma boleli, ale tiež boli užitočné, lebo ma naučili vstať, napraviť chybu a začať nanovo.

Správy z nekonečna mi prinášali aj moje nočné sny, vízie, vnímanie tela, intuitívne pocity. Zaujímali ma symboly snových signálov a ich prepojenie s praktickým životom.

Každá skúsenosť, každý človek či kniha mi pomohli posunúť sa do tejto chvíle. Dnes mám už nazbieraných mnoho vlákien z červenej nite vlastného života. Postupne som ich nadviazala a spriadla prepojenie s tou najhlbšou a najpodstatnejšou sieťou neviditeľných siločiar a vlákien, svetlých znamení.

Ak je pravda, že každých sedem rokov sa vymenia všetky bunky v tele, tak odkedy som sa narodila, tie moje sa vymenili osemkrát. Navrátiť sa a prepojiť s duchovnou podstatou, neviditeľnou vnútornou oporou, je môj proces. Niekedy som

pochybovala a inokedy som si bola istejšia. Niekedy som kráčala vpravo, inokedy vľavo. Niekedy som sa približovala, inokedy vzdalovala.

Pripomínalo mi to kráčanie jednocestným labyrintom. Mám rada ten vo Waitovom lome pri Devínskej Novej Vsi. Občas som si tam vyšla na krátky výlet so svojimi blízkymi. Nepoznám ľudí, ktorí ho z kameňov na lúke vystavali, ale iste boli osvietení. Vytvorili ho podľa originálneho vzoru na podlahe katedrály vo francúzskom Chartres.

Ked' som si pred vstupom do labyrintu položila otázku alebo pomenovala tému, ktorú som lúskala, vyšla som z neho posilnená. Chôdza mi bola prirodzenou meditáciou. Všímal som si kvety, kamene alebo zbadala jašteričku. Raz v máji v ňom poskakovali malé kozliatka. Oblohu niekedy križovali lietadlá alebo sa nad kopcom ľahko vznášal paraglajdista. Akustika v lome zosilňovala slová okoloidúcich či radostné šantenie detí. Takéto zážitky som si spájala s mojou témou a vnímala som súvislosti. Vzťah k ľuďom, s ktorými som v labyrinte v tichosti kráčala, sa mi vyjavil v novom svetle a takmer vždy sa mi chcelo usmievať. Chodník ma viedol do stredu. Aj do môjho stredu. Tam som si zvykla posediť a vychutnať si tú chvíľu. Cestou späť mi podobné znamenia pomohli pretaviť moju tému do bežného života. Zážitky z putovania som si občas zapísala a neskôr som sa k nim vrátila.

Malý princ ma podnietil premietnuť si svoje skúsenosti. Uvedomila som si, že žijem v pokoji a tichej radošti, že sa na Život môžem naplno spoľahnúť, že keď som bola dostatočne trpezlivá, stalo sa všetko tak, ako malo byť.

Jar prináša nádej. Rána prinášajú nádej. Nadnášajú moju loď na vlnách rieky života. V perejách, prirodzených prekážkach, som pádlovala. Pred vodopádom som zastala a s pomocou rodiny a priateľov preniesla svoje plavidlo, aby som mohla pokračovať a vychutnávať si obdobia, keď som sa nechala unášať miernym prúdom.

A večer, dívajúc sa na hviezdy, mohla som začuť zvonivý smiech Malého princa a zazrieť úsmevy mojich milovaných blízkych, ktorí už nie sú medzi nami.

Moje staré ja, nepravé ja, myslenie, ktoré nesúzní s Božou vôľou, postupne odchádza. To je tá smrť. Moje pravé Ja tak môže pučať a rozkvitať. Zvliekam sa z kože ako ten had, ktorý sa rozprával s Malým princom.

V jednej prírodopisnej knihe som čítala, že keď sa had zvlečie z kože, na určitý čas nevidí. Aj nás, ľudí, môže premena na chvíľu zaslepiť. Nevidíme navonok, ale to je príležitosť hľadiť dovnútra. Môžeme sa pozerat' jedným okom dnu a druhým von a v tejto tvorivej dynamike, vedomí si napojenia na nekonečno, žiť harmonický život.

